Nr 77

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 29 lipca 1948 r.

322

ZARZĄDZENIE

z dnia 28 lipca 1948 r.

w sprawie koordynacji akcji inwestycyjnej całego resortu Ministerstwa Skarbu.

Celem skoordynowania akcji inwestycyjnej całego resortu Ministerstwa Skarbu zarządzam, co następuje:

I. Wszystkie urzędy i instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu odnośnie inwestycyj z kredytów skarbowych, względnie bankowych lub środków własnych, ujętych w Państwowych Planach Inwestycyjnych podlegają ogólnemu nadzorowi Departamentu I Ministerstwa Skarbu w podanym niżej zakresie:

Wnioski inwestycyjne odnośnie nakładów inwestycyjnych, grupowanych w części planu inwestycyjnego „Ministerstwo Skarbu" (część 11 Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948—Monopole, Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych, Mennica Państwowa)—podlegają ostatecznemu uzgodnieniu w ramach resortu Ministerstwa Skarbu z Departamentem I, oraz wstępnemu zatwierdzeniu (przed ostatecznym zatwierdzeniem całego Państwowego Planu Inwestycyjnego w drodze ustawodawczej) przez Departament I Ministerstwa Skarbu.

II. Wnioski inwestycyjne odnośnie budownictwa administracji rządowej, budownictwa mieszkaniowego i budownictwa socjalnego, grupowane w części planu inwestycyjnego „Ministerstwo Odbudowy" (część 21 Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1948) — podlegają ostatecznemu uzgodnieniu w ramach resortu Ministerstwa Skarbu z Departamentem I, przy czym podlegają one wstępnemu zatwierdzeniu przez Ministerstwo Odbudowy.

III. Urzędy i instytucje administracji skarbowej, celnej oraz ochrony skarbowej, a nadto Mennica Państwowa i Państwowy Zakład Emerytalny, poza ogólnym nadzorem ujętym w punkcie I i II niniejszego zarządzenia, podlegają również w zakresie kierownictwa budowlanego Departamentowi I, a w szczególności instytucje te winny przedkładać do aprobaty szczegółowe programy, a następnie projekty szkicowe (uzgodnione z właściwymi organami planowania przestrzennego) i kosztorysy budów, oraz ich projekty przed zatwierdzeniem przez właściwe władze budowlane.

IV. Przy przedkładaniu zamierzeń i wniosków inwestycyjnych, poza wyczerpującym uzasadnieniem celowości i konieczności projektowanej inwestycji, należy podać ściśle lub szacunkowo przewidywany rozmiar skutku gospodarczego (np. powiększenie dochodu Skarbu Państwa wskutek uruchomienia zakładu, przedsiębiorstwa monopolowego, lub usprawnienia działalności urzędu skarbowego przez zapewnienie odpowiednich pomieszczeń). Nadto należy przygotować i wykazać należytą dokumentację prawną odnośnie obiektów budowy (tytuł własności, ewent. przydział do odbudowy).

V. Zwraca się uwagę na ścisłe przestrzeganie postanowień niniejszego zarządzenia, zarządzeń inwestycyjnych Centralnego Urzędu Planowania, oraz przepisów i instrukcji wykonawczych, wydawanych przez Dyrektora Departamentu I Ministerstwa Skarbu, bowiem wnioski zgłaszane z pominięciem przepisów, nie będą umieszczane w Państwowych Planach Inwestycyjnych.

VI. Zamierzenia i wnioski inwestycyjne instytucyj nadzorowanych przez inne Departamenty Ministerstwa Skarbu oraz limity (wstępne górne granice pieniężne wydatków inwestycyjnych) dla tych instytucyj, będą uzgadniane przez Departament I z nadzorującymi Departamentami fachowymi.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 24475/3/48).

323
OKÓLNIK
z dnia 26 lipca 1948 r.
w sprawie zwolnienia od celnych opłat manipulacyjnych.

Podany w okólniku z dnia 1.XII. 1947 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 55, poz. 390 i uzupełniony w okólnikach: z dnia 16. I. 1948 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 18 i z dnia 16. VI. 1948 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 68, poz. 272 wykaz instytucji charytatywnych, korzystających ze zwolnienia od celnych opłat manipulacyjnych dla towarów, nadchodzących z zagranicy, a przeznaczonych do bezpłatnego rozdawnictwa w celach opiekuńczych, leczniczych i oświatowych na warunkach, wymienionych w powyższym okólniku z dnia 1. XII. 1947 r., uzupełnia się przez dodanie instytucji:

33) Konsystorz Polskiego Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego.

za Ministra Skarbu
Z. Czyżewski
Dyrektor Departamentu

(Znak Min. Sk. D. IV. 4405/3/48).

324
OKÓLNIK
z dnia 27 lipca 1948 r.
w sprawie rozrachunku między instytucjami kredytowymi z tytułu posiadanych weksli przedwojennych i okupacyjnych.

Do
Wszystkich instytucji kredytu krótkoterminowego

Zgodnie z brzmieniem art. 1 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o dochodzeniu roszczeń z weksli wystawionych przed dniem 9 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 411 z r. 1947) dla weksli wystawionych przed dniem 9 maja 1945 r. i płatnych przed dniem 1 stycznia 1948 r. bieg przedawnienia roszczeń, przewidziany w ust. 1 i 2 artykułu 70 prawa wekslowego z dn. 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 282), o ile do dnia 25 sierpnia 1939 r. roszczenia te nie uległy przedawnieniu, — rozpoczyna się dnia 1 stycznia 1948 r. W konsekwencji roszczenia z powołanych weksli przedawniają się przeciwko akceptantowi — z dniem 31. XII. 1950 r., zaś dla ich posiadacza z tytułu ostatniego żyra przeciwko żyrantom i wystawcy trasowanego weksla — z dniem 31. XII. 1948 r.

Wobec powyższego i w oparciu o okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 8 maja 1945 r. Nr D. II. 12957/45 w sprawie ściągania należności przedwojennych i okupacyjnych Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i wykonania co następuje:

1. Instytucja kredytowa wierzycielska (posiadacz weksli) zatrzyma w swoim portfelu, celem dochodzenia we własnym zakresie, weksle z podaży innej instytucji kredytowej, które są dostatecznie na rzecz instytucji wierzycielskiej realnie zabezpieczone przez innych wekslowo zobowiązanych z pominięciem zabezpieczeń otrzymanych od instytucyj kredytowych.

Również, celem dochodzenia we własnym zakresie, instytucja wierzycielska może zatrzymać w swoim portfelu weksle, których główni dłużnicy wzgl. żyranci z pominięciem instytucyj kredytowych dają wg. oceny instytucji wierzycielskiej dostateczną pewność wpływu.

2. Instytucja kredytowa wierzycielska zwolni instytucję kredytową podawczą z obliga z tytułu zatrzymanych weksli według punktu 1-go.

3. Instytucja kredytowa wierzycielska wyda, po wyłączeniu weksli zatrzymanych według pkt. 1, — instytucji kredytowej podawczej pozostałe z jej podaży weksle.

4. Instytucja kredytowa podawcza jest obowiązana przejąć portfel, o którym mowa w pkt. 3, i w zamian uznać instytucję kredytową wierzycielską w rachunku starym, — o ile chodzi o weksle z okresu przedwojennego lub w rachunku okupacyjnym, — o ile chodzi o weksle z okresu okupacyjnego narazie tylko sumą kapitału weksli z zachowaniem jednak obowiązujących przepisów, dotyczących wypłat z rachunków „starych" i „okupacyjnych" oraz odnoszących się do instytucyj kredytowych w likwidacji.

Po ustaleniu przez instytucje kredytowe podawcze strat na przejętych portfelach wekslowych dokonany zostanie ostateczny rozrachunek między instytucjami kredytowymi wierzycielskimi i podawczymi co do odsetek i strat.

5. Po dokonanym uznaniu wg. p. 4-go instytucje kredytowe wierzycielskie i podawcze przedstawią Ministerstwu Skarbu uzgodnione między sobą wnioski dokonania kompensant z tytułu wzajemnych pretensji w rachunku „starym" wzgl. „okupacyjnym", pozostawiając resztę należności do likwidacji na ogólnych zasadach obowiązujących dla rachunków „starych" i „okupacyjnych" jak w p. 4-ym.

Do kompensaty przyjmuje się wzajemne pretensje w sumie kapitału bez jakichkolwiek odsetek i kosztów.

6. Przejmowania weksli należy dokonywać stopniowo z tym jednak, aby zakończenie tej akcji nastąpiło przed 31 grudnia 1948 r., co umożliwi opracowanie dużej ilości materiału wekslowego w przewidzianym w ust. 3 art. 70 prawa wekslowego 6-miesięcznym terminie od chwili wykupu każdej partii weksli (D. U. R.P.Nr 37, poz. 282 z 1936 r..)

7. Instytucja kredytowa podawcza winna po przejęciu portfeli wekslowych od instytucji kredytowej wierzycielskiej przystąpić natychmiast do:

a) energicznej akcji inkasowej,

b) uzyskania od odpowiedzialnych wekslowo zobowiązanych osób uznania pretensji wekslowej celem przerwania grożącego przedawnienia prawa do roszczeń, w pierwszym rzędzie w stosunku do żyrantów,

c) zabezpieczenia swych praw narazie do żyrantów (o ile główni dłużnicy nie są odpowiedzialni) przez pozew sądowy w przypadkach posiadania od żyrantów dostatecznych zabezpieczeń rzeczowych lub też realnych widoków na zainkasowanie pretensji w przyszłości,

d) do zgłaszania we właściwym czasie nieprzedawnionych pretensji z weksli, opatrzonych podpisami przedsiębiorstw objętych ustawą z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) do protokółu zdawczo-odbiorczego, który w stosunku do dłużniczego przedsiębiorstwa zostanie sporządzony w trybie §§ 73 — 75 i 75a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. I. 47 (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) i z dn. 16. 4. 48 (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 170),

e) akcji umorzeniowej utraconych weksli, popartej dochodzeniem swych pretensyj z art. 98 i 99 prawa wekslowego celem zachowania odpowiedzialności żyrantów, ale tylko w przypadkach posiadania od takich żyrantów dostatecznego zabezpieczenia rzeczowego lub też realnych widoków na odzyskanie pretensyj w przyszłości. Od akcji tej wyłącza się narazie weksle, których główni dłużnicy dają dostateczną pewność na ich wykup, a to ze względu na to, że przedawnienie w stosunku do głównych dłużników z weksli, objętych dekretem z dn. 28. X. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 411) następuje z dn. 31. 12. 1950 r.

Ponadto nie należy wszczynać takich spraw, które ze względu na koszty ponoszone przez wierzyciela nie wytrzymują zdrowej kalkulacji.

8. Instytucje kredytowe podawcze, które przez przejęcie portfeli wekslowych stały się instytucjami wierzycielskimi winny w stosunku do instytucyj kredytowych, które z kolei są względem nich instytucjami podawczymi postępować zgodnie z punktami 1 — 6.

9. Instytucja kredytowa wierzycielska wyda instytucji kredytowej dłużniczej weksle z zastawu z tym, że o ile skorzysta z przepisu zawartego w p. 1 zmniejszy zadłużenie instytucji dłużniczej sumą kapitału (bez odsetek i kosztów) zatrzymanych weksli.

10. Poszczególne instytucje kredytowe zawiadomią Ministerstwo Skarbu o wykonaniu czynności przepisanych w punktach 1 — 6.

Zastępca Dyrektora Departamentu
Wł. Szmidt

(Znak Min. Sk. D. II. 10794/2/48).

Pozycja 324

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gopodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin

325
OKÓLNIK
z dnia 28 lipca 1948 r.
w sprawie zaopatrywania kas państwowych w odbitki falsyfikatów biletów bankowych.

Narodowy Bank Polski w przypadku pojawienia się w obiegu nowego i groźnego falsyfikatu biletów bankowych będzie dostarczał kasom państwowym odbitki tego falsyfikatu.

W związku z tym izby skarbowe i dyrekcje cel po otrzymaniu z Narodowego Banku Polskiego odbitek falsyfikatów winny bezzwłocznie rozesłać je do kas urzędów skarbowych (celnych) do bezpośredniego wykorzystania przy sposobności przyjmowania wpłat gotówkowych.

Urzędy skarbowe winny nadto zapoznać z tymi odbitkami falsyfikatów poborców skarbowych oraz w miarę potrzeby miejscowe kasy specjalne.

za Dyrektora Departamentu
M. Zakrzewski

(Znak M. Sk. D. III. 7021/7/48).

326
OKÓLNIK
z dnia 29 lipca 1948 r.
o obowiązku zawiadamiania o wyniku spraw, wszczętych przez Ochronę Skarbową.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że nie wszystkie Urzędy Akcyzowe zawiadamiają zainteresowane jednostki terenowe Ochrony Skarbowej (Okręgowe wzgl. Rejonowe Inspektoraty) o rozstrzygnięciach władz akcyzowych w sprawach, skierowanych przez Ochronę Skarbową, lub zawiadamiają z dużym opóźnieniem.

Ze względu na to, że dane powyższe są niezbędne dla statystycznego ujęcia wyników służby Ochrony Skarbowej, Ministerstwo Skarbu, przypominając zarządzenie swe z dnia 31 marca 1947 r. Nr D. I. 5524/1/47 w sprawie współpracy w tępieniu nadużyć podatkowych, poleca ściśle przestrzegać obowiązek niezwłocznego nadsyłania zawiadomień o rozstrzygnięciach w sprawach, przekazanych przez Ochronę Skarbową. —

Naczelnik Wydziału
A. Andrzejewski

(Znak Min. Sk. D. I. 27139/1/48).

Cena zł 22

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.